

Spørgsmaal til Gjenstand for yderligere Overvejelser. Det er jo nemlig saaledes, at det ikke saa ganske sjældent kan tænkes at hælde, at den, hvis Varemærke urettelig er bemægtiget af en Anden, ikke faar det at vide inden Udløbet af disse 4 Maanedere. Og selv om han faar det at vide, skal han have nogen Tid til at lade Sagen undersøge og til at træffe Foranstaltninger til at rejse en Retsjag derom. Da dette dog altid tager nogen Tid, finder jeg, det er en noget knap Frist. Det vilde være noget Andet, dersom man vilde tænke paa en saadan Frist som den almindelige Hævdetid eller deslige; saa vilde jeg bedre have anerkjendt den Bemærkning, at der praktisk skal være en Ende paa Alting. Ogsaa ligeoverfor Udlændinge vil dette efter min Formening komme til at spille en ikke ringe Rolle. Man kan efter § 14 indgaa en Konvention med en fremmed Stat om gjensidig Beskyttelse af Varemærker, og i saa Tilfælde har den fremmede Stats Undersaatter 6 Maanedere efter Konventionens Afslutning til her at anmelden sine Varemærker. Men gjør en Undersaat i en fremmed Stat ikke dette inden 6 Maanedere, kan en Mand her i Landet tage hans Varemærke, naanset at det er indregistreret i hans Hjemsted, og lade det indregistrere her og derved forbyde den retmæssige Besidder af Varemærket at salbyde Varer her i Landet under dette Mærke. Dette er jo ogsaa en Handling, om hvilken ganske det Samme efter min Mening maa siges, som jeg for et Dieblit sagde, hvor Forholdene dreie sig om Personer, der bo i Indlandet, den er af en saadan Beskaffenhed, at den ikke forjener den allermindeste Beskyttelse gennem Lovgivning; det at bemægtige sig en andens Varemærke og lade det indregistrere paa sit Navn, for derved at drage Fordel deraf, er og bliver en Handling, som maa misbilliges, selv om den ikke maatte være strafbar, hvad der dog ogsaa kan være Spørgsmaal om. Overfor Udlændinge forekommer Sagen mig endnu at have en anden Side. Saaledes som Betingelserne ere forudsatte i § 14, vil, naar en Konvention med Udlandet om gjensidig Beskyttelse af Varemærker er truffen, Forholdet blive dette, at for at nyde den Beskyttelse i Danmark, som nu skal følge en saadan Konvention for Udlændinge, maa disse i 6 Maanedere lade deres Varemærker indregistrere her i Landet og altsaa sætte sig i den Beskyttelse af 40 Kr., som Registreringen koster, foruden hvad det koster, der ellers fordres, Indsendelse af Olsheer, Afbildninger og deslige. Nu forekommer det mig, at man hvarken kan vente eller forlange, at de Handelende i saadanne Lande, med

hvilke en Konvention er sluttet, strax, naar de have faaet et Varemærke i deres Hjemland, skulle sætte sig i den Beskyttelse at lade disse Mærker ogsaa indregistrere her i Danmark. Det kan man jo dog hvarken vente eller forlange; thi det vilde være en Udgift for de Fremmede i det paagjældende Land, som de ikke vide, om de med nogen Nytte kunne sætte sig for. Lad os tænke os lignende Bestemmelser i de forskjellige europæiske Lande og civiliserede Samfund, — og man har jo en Samvirken i saa Henseende — saa vil en Mand, der har registreret et Varemærke i et vist Land, naar han vil nyde Beskyttelse for dette Mærke, der er tilfredsstillende i alle mulige andre europæiske Lande og vel ogsaa i Amerika, som, om jeg forstod ret, er med paa dette Omraade, have en ikke ganske ringe Beskyttelse. Nu er det imidlertid ikke sagt, at den Omfattning, man har med sine Varer, er af en saadan Beskaffenhed og da navnlig i dette eller hint andet Land, at det kan betale sig at gaa til saa store Udgifter, som en saadan omfattende Registrering koster omkring i de forskjellige Lande. Lidt efter lidt indarbejder han maaske sine Artikler med de Varemærker, som han nu benytter, og naar han indarbejder dem efterhaanden i det ene Land efter det andet, vil der ogsaa være Anledning for ham til at sætte sig i den Beskyttelse at lade sit Mærke indregistrere i disse Lande. Men en saadan Anledning javner han virkelig, saalænge hans Varer endnu ikke ere indarbejdede, og han endnu ikke veed, om han vil have nogen Nytte af denne Indregistrering i disse eller hine forskjellige Lande. Jeg havde derfor helst set, at man var gaaet saa vidt, at man uden nogen Frist havde indrømmet den, hvis Varemærke en Anden uretteligt havde bemægtiget sig og ladet registrere, Ret til at anlægge Sag mod den Paagjældende, som havde taget hans Varemærke, til at faae det udslettet, i hvert Tilfælde, naar den, imod hvem Uretten var øvet, selv vilde lade det indregistrere. Man har nu anført, at muligvis vil den Forurettede, selv om en saadan Frist sættes, kunne anlægge Erstatningsfølgemaal og gennem en Tvangsmulkt faae den Anden dømt til at lade Mærket udslette, altsaa til at tage sin Registrering tilbage. Efter vor Lovgivning tvivler jeg dog paa, at dette Retsmiddel vilde være tilstrækkeligt, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor en Tvangsmulkt ikke kan føre til, at den Paagjældende renner sig efter den eller lader sig tvinge af den; men den mistet sin Virkning i saa Henseende, hvad navnlig vil være Tilfældet, naar den, som Tvangsmulkten er gaaet ud over, echapperer, reiser sin Vej, saa